

Pelargonian pitkä varjo

MIKKO
MATTLAR

KARI KUUVAN ELÄMÄ

Pelargonian pitkä varjo

KARI KUUVAN ELÄMÄ

**MIKKO
MATTLAR**

Pelargonian pitkä varjo

KARI KUUVAN ELÄMÄ

**MIKKO
MATTLAR**

Kirjan kuvat ovat Kari Kuvuan kotialbumista, ellei toisin mainita.

Taiteen edistämiskeskus on tukenut tämän teoksen kirjoitustyötä.

© Mikko Mattlar 2023

Ulkoasu: Minna Mäkipää

Etukannen kuva: Lehtikuva

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0110-2

Siteeratut lauluntekstit:

Tango pelargonia, sivu 58

Liian hauska mies, sivu 137

Nukkekot, sivu 144

Rupsahda rauhassa rakkaani mun, sivu 278

Elämä opettaa, sivu 283

Laulujen säv & san Kari Kuuva

© Warner Chappell Music Finland

Julkaistu kustantajan luvalla

Esipuhe

Tapasin Kari Kuvvan ensimmäisen ja ainoan kerran syyskuussa 2014, kun tein hänestä henkilökuvan Iskelmäiltama-ohjelmaani Radio Helsingissä. Kuuntelimme sunnuntai-illan ohjelmassa pari tuntia hänen tekemiään lauluja, juttelimme niistä ja kävimme hänen uransa vaiheet läpi. Ohjelman loputtua heitin Karin autolla Helsingin rautatieasemalle, mistä hän jatkoi junalla kotiinsa Oittiin.

Kari vaikutti lämpimältä ja välittömältä ihmiseltä. Ohjelmassa hän naureskeli menneille kummelluksilleen, vakavoitui välillä puhuessaan dramaattisemmista vaiheistaan ja kertoi avoimesti elämästään, sekä paremmista että huonommista ajoista.

Kun Karin leski Paula soitti minulle syksyllä 2020 ja pyysi kirjoittamaan Karin elämäkerran, en miettinyt asiaa pitkään. Karin tapaaminen jätti lämpimät muistot, mutta hänen tapahtumarikas elämänsä oli merkittävä myös suomalaisen musiikin näkökulmasta. Hän oli 1960-luvun nuorisoidoli ja Suomen ensimmäinen ammattilainen freelance-lauluntekijä, joka hallitsi monentyylisten laulujen kirjoittamisen. Hän oli myös elämästään suoraan ja avoimesti puhunut mies, joten kirjan tapahtumat eivät tarvinneet dramatisointia. Kaikki Karin elämän vaiheita koskevat tiedot ovat peräisin vanhoista lehtijutuista ja haastatteluista, hänen jäämistönsä asiakirjoista sekä ystävien ja yhteistyökumppanien haastatteluista, joita tein tätä kirjaa varten.

Kiitän Paula Kuvvaa elämäkerran tilaamisesta, Karin jäämistön avaamisesta minulle sekä yhteistyöstä läpi kirjan tekemisen. Kiitos Karin kymmenille ystäville ja musiikillisille yhteistyökumppaneille haastatteluista sekä muusta avusta kirjan aineiston kanssa. Kiitos Marju Rotiselle haastattelujen litteroinnista tekstiksi. Kiitos myös Taiteen edistämiskeskukselle, jonka korona-apurahojen turvin minun oli mahdollista tehdä tämä elämäkerta.

*Helsingin Lauttasaareissa kesäkuussa 2023,
Mikko Mattlar*

Kari kuvasi ja videoi elämäänsä, joten hän otti myös meistä yhteiskuvan.

Kari ja Marjatta-äiti vapunvietossa Tampereen Hämeenkadulla keväällä 1956.

1. Lapsuus ja nuoruus (1946–1963)

Kari Olavi Kuuva syntyi helmikuun 20. päivänä 1946 klo 13.40 Tampereella Kuuvan perheen esikoisena. Sisaruksia ei myöhemmin siunaantunut, joten hän jäi perheen ainokaiseksi. Karin isä Olavi oli insinööri, äiti Marjatta kotirouva. Olavi ja Marjatta olivat menneet sota-aikana kihloihin ja 15. tammi-kuuta 1944 naimisiin. He olivat kolmekymppisiä esikoisensa saadessaan: Olavi oli syntynyt 26. marraskuuta 1916 ja Marjatta reilua vuotta aiemmin, 20. elokuuta 1915.

Karin isä tuli rautatieläisperheestä. Olavin isä David teki työuransa sähköttäjänä, linjakirjurina ja lopuksi asemapäällikkönä. Kaikki toimenkuvat liittyivät junaliikenteeseen. Asemien sähköttäjät viestittivät keskenään ennen puhelimen keksimistä, ja kirjurit olivat virkamiehiä, jotka kävivät tarkastamassa asemien kirjanpitoa. Karin isoisä eteni rautateiden parissa tehtävästä toiseen vaihtaen samalla paikkakuntaa. Hän työskenteli Kausalassa, Hiitolassa, Antreassa, Imatralla ja Maaselässä, kunnes päätyi Haukivuoren asemapäälliköksi vuonna 1948.

Äiti Marjatta oli omaa sukua Pietiläinen. Suku vaikutti Hankasalmella ja Rautalammin Kärkkäälän kylässä, jossa Pietiläisen suvun edustajat viljelivät vanhaa savolaista maaperää vuosisatojen ajan. Marjatan isä Abraham toimi lukkarina Viitasaarella, Jämsässä ja Tampereella sekä kauppiana Jämsässä. Marjatta oli perheen neljästä tyttärestä nuorin. Abraham oli jo 53-vuotias nuorimmaisensa syntyessä, ja hän kuoli Karin äidin ollessa vasta viiden vanha. Kari ei ehtinyt koskaan tavata äidin puoleista isoisäänsä, joka harrasti Pietiläisen suvussa musiikkia vahvimmin. Lukkariaikoinaan hän oli säveltänyt harrastusmielessä kirkkomusiikkia.

Kuuvan perheen ainokainen kastettiin Tampereen Aleksanterin kirkon kappelissa 5. toukokuuta. Pian tämän jälkeen Karin isä aloitti Karin lapsuusmuistoja sisältävän kirjan tekemisen ja leikkasi siihen lehdistä Karin synnyinkevään uutistapahtumia. Niihin kuuluivat muun muassa sotasyllisyysoikeudenkäyn-

nin tuomiot, joissa presidentti Risto Ryti sai kymmenen vuotta kuritushuonetta. Isän kirjoittamista alkusanoista käy ilmi, miten sekavissa tunnelmissa sodan jälkeen aloitettiin jälleenrakennusta. Sekä Suomen valtiolla että juuri syntyneellä lapsella oli kuitenkin toivoa paremmasta tulevaisuudesta.

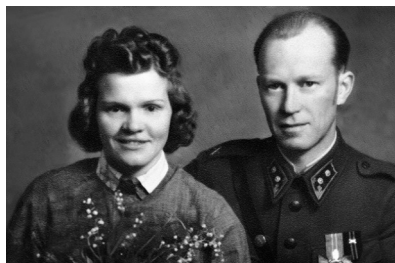
Aika, jona synnyt on suurten mullistusten ja muutosten aikaa. Kaikki vanhat ihanteet on rikkirevitty ja "uudet kasvot" ovat ryhtyneet rakentamaan parempaa maailmaa. Tänä hetkenä ei näiden uusien virtausten ja uudistusten onnistumisesta voi sanoa mitään varmaa. Suomi, isänmaamme, monta kovaa kokenut, kamppailee nyt epätoivoisesti kohti uutta, parempaa tulevaisuutta. Sen vaikeudet ovat suuret. Juuri päättynyt sota pirstoi sekä maan että kansan. Uudet tuulet ovat muuttaneet monta asiaa päinvastaiseksi. Se mikä ennen oli isänmaallista on nyt pilkkaa ja epädemokraattista. Ne miehet jotka ennen uhrasivat kaikkensa tämän maan hyväksi ovat nyt tuomittuja. Mutta ihmiset ja valtiot ovat erehtyväisiä. Tulevat ajat näyttävät mikä on parempaa, oikeampaa ja kansakunnallemme onnellisempaa. Nyt ei ole varaa kenenkään painaa päätä alas ja heittäytyä tuulten vietäväksi – ei, jokaisen on käytävä rohkeasti ja voimiaan säästäämättä kiinni siihen työhön, jonka tarkoituksena on rakentaa tämä maa uudeksi, eheäksi ja itsenäiseksi kansakunnaksi, jossa jokaisen yksilön toimeentulo on turvattu ja jossa jokainen tuntee itsensä vapaaksi ja onnelliseksi. Tällainen on ajankohta, jona aloitat elämäsi. Moni asia on varmasti jo silloin muuttunut kun sinä aktiivisesti otat osaa tähän jälleenrakennustyöhön.

(Karin isän kirjoitus Karin lapsuuskirjassa, Riihimäki 18.5.1946)

Karin isä oli muuttanut Riihimäelle Tampereelta töiden perässä pian lapsensa syntymän jälkeen. Lokakuussa 1946 muu perhe seurasi perässä. Sodanjälkeinen Riihimäki oli kasvava kauppa, jonka katukuvaa leimasivat varuskunta ja lasitehdas, mutta paikkakunnan väkimäärä oli pienempi kuin nykyinen noin 30 000 asukasta. Kuvun perhe sai asunnokseen kaksion aivan kaupungin keskustasta elokuvateatteri Riihilinnan talosta Keskuskatu 8:sta. Myöhemmin elokuvateatteri tunnettiin kaupungissa Gilda-nimellä. Kari muisteli nukkuneensa satoja päiväunia Riihilinnan ylimmän kerroksen kulmaparvekkeella. Valveilla ollessaan Kari oli isänsä muistiinpanojen mukaan rauhallinen, kiltti, mietiskelevä ja luova. Piirtäminen kiinnosti häntä jo ennen puhumaan oppimista.

Karin vanhemmat Marjatta ja Olavi Tamperen Pynnikillä seurusteluaikoinaan kesällä 1939.

Karin vanhemmat menivät naimisiin sota-aikana.

Puistokuvaaja ikuisti kolmihenkeksi kasvaneen perheen kesällä 1946 Riihimäellä.

RIIHIMÄEN KAUTTA HAAPAKOSKELLE

Karin isä työskenteli insinöörinä Sako Oy:ssä. Työpaikka vaihtui yhtiön toimipaikasta toiseen, joten vuonna 1950 Karin perhe muutti Riihimäeltä Piekämäen lähelle Haapakosken ruukkikylään. Vuonna 1844 toimintansa aloitta-neessa ruukissa oli valmistettu rautaa jo miltei sata vuotta. Kun Kuuvan perhe saapui kylään, toiminta keskittyi sotakorvaustuotteiden valmistukseen. Karin isästä tuli Haapakosken tehtaalle piirustuskonttorin päällikkö.

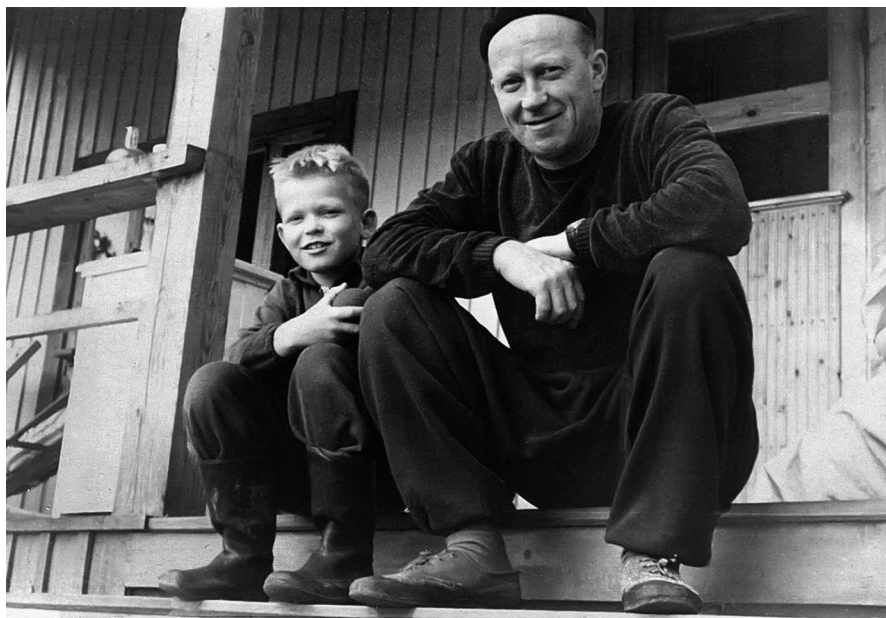

Äidin ja pienen Karin kesänviettoa.

Perhe sai nyt kodin, jossa Kari pääsi kesällä vapaasti ulos. Riihimäen kaupan keskustassa sijainneessa ylimmän kerroksen asunnossa se ei samalla tavalla ollut mahdollista. Ruukkikylän läpi virrannut Haapajoki näkyi Kuuvan perheen makuuhuoneen ikkunasta, ja läheiseen Soukkasen järveen pääsi kesällä uimaan päivittäin. Asumismukavuutta heikensivät kuitenkin sähköhellan, juoksevan veden ja sisä vessan puuttuminen. Näihin mukavuuksiin perhe ehti Riihimäellä jo tottua.

Kari teki Haapakoskella laulu-uransa ensimmäisen julkisen esiintymisen. Hän lauloi maantien poskessa käsi ojossa suosikki-iskelmä *Kulkurin kaihoa* ohikulkijoille, sillä isä oli valitellut kotona leivän ansaitsemisen olevan kovaa hommaa, ja Kari päätti kolmevuotiaan tarmolla auttaa häntä. Kun tehtaan työntekijät poistuivat töistä neljän-viiden maissa, Kari ryhtyi laulamaan heille raikuvalla äänellä. Jotkut ohikulkijat antoivat rahaa, joten hän rupesi laulamaan toinen käsi ojossa ja vei sen jälkeen ylpeänä kotiin ensimmäisen tienestinsä.

Haapakoskella lähtivät juorut liikkeelle. Hierarkkisessa tehdaskyläyhteisössä

Olavi-isä opetti Karille ensimmäiset iskelmät.

ihmeteltiin, kuinka insinöörin perheellä meni niin huonosti, että kolmevuotias poikakin pantiin kylänraitille laulamaan. Näihin puheisiin loppuivat Karin katulaulajakeikat. ”Isä ja äiti järkyttyivät suunnattomasti. Se oli heistä kauhean nöyryyttävää ja he miettivät, mitä heistä nyt ajatellaan, kun heidän poika tuolla kylänraitilla laulaa käsi ojossa. Ihmiset ajattelevat, että poika on pantu kerjuulle. Sain sitten varoituksen, että ei saa tehdä sellaista”, Kari kertoi.

Iskelmämelodioita hän oli alkanut rallatella jo ennen puhumaan oppimista. Kotona laulettiin paljon, joten musiikki oli Karin varhaislapsuudesta lähtien lähellä häntä. Isä tykkäsi laulella huvikseen uusimpia iskelmiä, ja hänellä oli tapana opettaa niitä myös Karille saunassa. *Civilization* eli Henry Theelin vuonna 1948 levyttämä *Sivistys* oli ensimmäisiä lauluja, joita Kari lapsena oppi. Lapsuudesta jäi mieleen myös *Istanbul*. Sen levytti Suomessa Olavi Virta Karin ollessa kahdeksanvuotias. Hän rakasti tuolloin iskelmiä ja teki näin myöhemminkin.

Lapsuudenkodistaan Kari puhui lämpimästi. Siellä noudatettiin perinteisiä arvoja eli kotia, uskontoa ja isänmaata. Isäänsä Kari muisteli ehdottomana auk-

toriteettina, johon hänellä kuitenkin oli lämpimät välit. Karin lapsuuskirjaan isä on kirjoittanut saunakeskusteluista, joissa Kari kyseli isänsä vartalossa näkyvistä luotien jäljistä. Ne olivat peruja sotavuosilta hiukan ennen Karin syntymää. Isä arvosti yleissivistystä, joten Karille alettiin jo lapsena ostaa tietokirjoja, ja innostus lukemiseen säilyi läpi elämän. Isä opetti Karille myös erätaidot.

Olavi-isän suurimmat taiteelliset lahjat kohdistuivat piirtämiseen ja puuveistosten tekemiseen. Niissä hän oli todella taitava. Karin lapsuusajoista kertova päiväkirja on täynnä isän kuvituksia Karin varhaislapsuuden tapahtumista. Kirjan puiset kannet isä veisti itse. Myös sota-aikaan rintamalla syntyi puuveistoksia, joista osa on vieläkin tallessa.

Karin lapsuuden kesämuistot keskittyivät pitkälti Etelä-Savoon. Hänellä oli sukua ympäri maakuntaa Mikkeliissä, Puumalassa ja Haukivuorella. Kuvuan kolmihenkinen perhe hoiti sukulaisreissut Haapakoskelta muualle Savoon linja-autolla tai pyöräilemällä pitkiä matkoja. Isoisä oli asemapäällikkönä vajaan 60 kilometrin päässä Haukivuorella, joten matka isovanhempien luokse ei ollut valtavan pitkä. Isoisän luona näkemästään rautatieläisen elämästä Karille jäi paljon lapsuusmuistoja.

TAKAISIN TAMPEREELLE

Kuvuan perhe palasi Haapakoskelta Tampereelle, kun Kari meni kouluun ensimmäiselle luokalle. Tamperetta hän piti varsinaisena kotikaupunkinaan, sillä monet keskeisimmistä lapsuusmuistoista liittyivät kaupungin elämään 1950-luvulla. Lapsuuden joulut alkoivat aattoamun aikaisella kuusenhakumatkalla Tammelantorille, jossa oli kymmeniä kuusikauppiaita ja satoja asiakkaita. Karin isä katseli insinöörin tarkkuudella kuusen muotoa, väriä ja hintaa, joten sopivaa joulupuuta etsittiin joskus parikin tuntia ennen kuin kaupat syntyivät. Joulurauhan julistuksen aikaan alkoivat kuusen koristelu ja joulunvietto.

Nuoruuttaan myöhemmin muistellessaan Kari oli onnellinen, että hän sai viettää sen juuri Tampereella. Nuoruusmuistojen tapahtumapaikkoina toimivat Hämeensilta, Keskustori, Tempon talo, Kauppahalli ja monet muut kotikaupungin kohteet. Koulutie alkoi Kalevan kansakoulussa, jossa ensimmäisen luokan oppilas pääsi syyslukukauden läpi tasan kahdeksan keskiarvolla. Yhdeksiköt tulivat huolellisuudesta, äidinkielestä ja laulusta, todistuksen ainoa kymppi

Kari joulunvietossa Tampereen Vainio-
kadulla vuonna 1952.

Ekaluokkalainen Kari kaverinsa
kanssa.

käytöksestä. Ehkä jo ensimmäinen todistus antoi viitteitä siitä, mihin suuntaan Karin lahjakkuus viittasi. Keväällä myös piirustus nousi kiitettävien arvosanojen joukkoon, heikoimmin sujuivat käsityöt. Kari osoitti jo lapsena melko selvää taipumusta kirjalliseen lahjakkuuteen, muttei niinkään käytännölliseen.

Koulunumerot pysyivät tasaisina läpi lapsuusajan. Kari oli kahdeksikon keskiarvon oppilas, jolla oli selkeinä vahvuuksina äidinkieli, laulu ja piirustus. Kolmannella luokalla myös uskonnonnumero nousi kiitettäväksi, mutta käsitöiden vitokset ja kutoset laskivat todistuksen keskiarvoa. Jos käsityöt ja liikunnan jätti pois, Karin kansakouluajan todistusten keskiarvo lähenteli yhdeksikköä. Lukupäätä hänellä selvästi oli.

Kari kiitteli myöhemmin isäänsä innostamisesta lukemisen ja erityisesti tietokirjallisuuden pariin. Antiikin tarinoista tehtiin 1950-luvun lapsille suorasanaisia versioita, joita Kari luki ja oppi näin tuntemaan ne. Palkintojakin tuli:

Kolmihenkinen Kuvvan perhe Inkilän kartanon portailla Juvalla.

juuri 11 vuotta täyttänyt Kari sijoittui töillään toiseksi ja neljänneksi Kansakoulujen henkisten kilpailujen piirustussarjassa keväällä 1957. Ensimmäinen suuri esiintyjärooli oli Kalevan kansakoulun näytelmäkerhon *Suojelusenkeli*-näytelmässä kolmannella luokalla. Uskonto kiinnosti Karia muutenkin, ja hän mietti ryhtyvänsä teologiksi tai papiksi, jos saa käytyä koulut kunnialla loppuun.

Vaikka perhe oli muuttanut Tampereelle, kesät vietettiin edelleen sukulaisissa Savossa. Karilla ei ollut sisaruksia, mutta loma-ajat eivät vaikuta hänen päiväkirjojensa perusteella mitenkään yksinäisiltä. Suuriin ikäluokkiin syntynyt poika löysi ikätovereita mihin tahansa menikin, ja kavereita Karilla vaikutti olevan aina. Heidän lisäksi lähipiiriä olivat sekä isän että äidin puolen sukulaiset, joihin Kuvvan perhe piti kiinteää yhteyttä.

Linja-auto pysähtyi. Ovi aukeni ja raikas ulko-ilma tulvahti sisälle. Tämä oli Puumalaa. Tuolla näkyi Ikosen talo jonne meidän piti mennä lomaa viettämään. Tiellä tallusteli Alli-täti ja pikku Tapani. He olivat tulleet meitä vastaan. Ilma oli ihmeen tyyni ja kirkas. Auto lähti rämisten eteenpäin ja katosi näköpiiriin taa. Kesäperhoset leijailivat ilmassa, kukat tuoksuivat ja linnut lauloivat. Tallustelimme

*polkua pitkin. Tapani katseli pyöreillä silmillään ujosti meitä. Pian olimme tuvas-
sa. Tuolta tuli Eeva-täti maitohuoneesta. Aitan takaa tuli Matti-setä hevosineen.
Minä ja Tapani lähdimme tutkimusmatkalle. Tulimme navettaan. Karsinassa oli
sika-possu. Se mörähti jotain sian kielellä jota en ymmärtänyt.
(Puumalassa 9.7.1957, Karin päiväkirja)*

Kesät sujuivat päiväkirjojen mukaan uinti- ja kalareissuja tehden. Puumalan li-
säksi Karin perheen vakituinen lomakohde oli Juvalla sijainnut Inkilän kartano,
jossa asui lisää sukulaisia. Kari muisteli myöhemmin mielellään lapsuutensa
kesiä kartanossa. Sota-aikana rakennusta oli käytetty päämajan toimintaan, ja
marsalkka Mannerheim asui siellä kahden viikon ajan. Myöhemmin raken-
nuksen osti oopperalaulaja Martti Talvela, joka menehtyi kartanon salin lattialle
tanssiessaan tyttärensä häitä kesällä 1989. Kesällä 1957 kartanossa viihtyi tuleva
suosikkilaulaja, joka ei tosin tulevaisuudestaan tuolloin vielä tiennyt.

*Tänään heitti Jaakko kylmän kiven kaivoon. Mutta ei se sille tuntunut veden läm-
mön suhteen kun kävimme uimassa. Päivä oli pilvinen ja kolea kun sitä vastoin
kaikki lomamme edelliset päivät olivat kauniita ja aurinkoisia pieniä ukonilmoja
lukuun ottamatta. Päivä kului piirtämisellä ja lukemisella. Minun ”yksityis-huo-
neen” (minulla oli oma huone) peilipöydällä oli vanha kumman näköinen kello.
Siinä ei ollut viisareitakaan. Sen takana oli luukku. Uteliaisuudessa avasin luu-
kun nähdäkseni koneiston. Se tärähti hiukan käsissäni. Silloin se alkoi soida. Siitä
lähti ihanaa musiikkia. Huomasin kellon toisen puolen olevan soittorasian. Se oli
joskus vedetty mutta rattaan väliin oli kai mennyt kivi joka tärähtäessä lähti pois.
Soitin rasiaa kauan. Sitten söimme. Hilma-täti oli poiminut jälkiruoaksi musti-
koita ja mansikoita. (Karin päiväkirja, 24.7.1957)*

Musiikki oli elämässä mukana myös Inkilässä. Karin sukulainen Eine-täti saa-
pui päiväkirjan mukaan seuraavan päivän iltana soittamaan kartanon flyygeliiä.
Soittaessaan hän lauloi ja sai pian laulukaverikseen 11-vuotiaan Karin. Kesä-
lomareissu päättyi heinäkuun lopussa junamatkaan Mikkelistä Tampereelle.
Riihimäellä vaihdettiin junaa ja käytiin katsomassa perheen vanhaa asuntoa.
Perillä Tampereella odottivat säpäleinä olleet keittiön ikkunat, sillä kaupungissa
oli satanut tulitikkulaatikon kokoisia rakeita. Kesäloma jatkui kotikaupungis-

sa uintireissuilla Pyynikille ja Peltolammille. Kari viihtyi myös kirjastossa sekä Sorsapuistossa lintuja syöttämässä. Elokuissa hän näki muun muassa *Mister Coryn*, *Kuutamosen* *nadin* ja musiikkielokuvan *Paljon melua tyhjistä*. Kaveripiiriin kuuluneen Kulon perheen huvilalla Teiskossa Näsijärven rannalla käytiin leikkimässä intiaania ja tehtiin sotamaalaukset hiilellä. Kari kävi myös ihmettelemässä Pyynikin ajojen moottoripyöräkisoja.

Koulunkäynti jatkui syksyllä 1957 oppikoulussa Tampereen klassillisessa lyseossa. Kari viihtyi koulussa ja löysi vapaa-aikana seuraa kaupungille. Elämä vaikutti olevan mallillaan. Häntä kiinnostivat elokuvat ja luonto, joten hän liittyi lyseon luonnontiedekerhoon. Musiikkikin on päiväkirjoissa mukana, mutta Sibeliuksen kuolinuutisen 11-vuotias Kari ohitti yhdellä virkkeellä. Samana päivänä järjestetty lyseon ja Salon yhteiskoulun poikien välinen jalkapallo-ottelu sai enemmän palstatilaa.

Koulussa yhdellä välitunnilla olimme kaikki ulkona. Ope vain oli yhden pojan kanssa luokassa. Silloin katto romahti luokasta. Onneks ei koko katto neliömetrin suuruisen ala kuitenkin. Ope säikähti melkein kuoliaaksi. Kattoa oli pudonnut suurin osa yhden pojan tuolille. Tunnilla Rehtori tuli luokkaan ja sanoi: Älkää välittäkö, eilen kun olin koulun kirjastossa putosi kirjaston katosta minun niskaa-ni samanlainen pala.

(Karin päiväkirja 12.9.1957)

Syksyllä 1957 Kari seurasi Sputnik-tekokuun laukaisua. Murheita tuotti koulun päässälaskukokeista saatu nelonen, mutta runonlausunnassa Kari oli luokkansa paras. Vapaa-aika kului myös taidenäyttelyissä, perheen kanssa *Masurkka*-oopperattia katsomassa sekä pariin otteeseen Tampereen ortodoksisessa kirkossa. Kaverien kanssa pyörittiin kaupungilla ja leikittiin Ei juu vaarinhousoja, vinkkiä, pistettä, purkkia sekä huhu kulkee -leikkiä. Karin elämää koskevat huhut kulkivat marraskuussa, kun hänen Pipa-tätinsä kuoli ja Karin äiti pukeutui tämän vuoksi surupukuun. Kalevan koulussa alkoi kiertää huhu, jonka mukaan Kari olisi kuollut. Tieto osoittautui kuitenkin vahvasti liioitteluksi.

Tuntuu hämmästyttävältä, ettei satojen levytettyjen kappaleiden säveltäjä-sanoittaja-laulajasta, oittilaisesta Kari Kuuvasta ole julkaistu elämäkertakirjaa, vaikka miehen elämästä löytyisi aineksia useampaankin teokseen ja elokuvaan.

(Kari-Veli Lehtonen, Viikkouutiset 9.4.2008)

Jos teen muistelmat, sen nimi on Pelargonian pitkä varjo.

Pelargonia tuhosi rocktähten urani.

(Kari Kuuva Viva-lehdessä 2/2013)

Kari Kuuva (1946–2018) oli 1960-luvun nuorison suosikki-laulaja ja menestynyt lauluntekijä, jonka elämästä ei puuttunut dramatiikkaa. Vitsillä varttitunnissa kirjoitettu *Tango pelargonia* nosti 18-vuotiaan Elvis-fanin listojen kärkeen. Tanssilavoilla Kuuvalle selvisi, ettei tango ollut Suomessa leikin asia.

Värikkäästi eläneen lauluntekijän kynästä syntyi hittejä sekä itselle että muille. *Daa-da daa-da*, *Pienen pojan haaveet* ja monet muut Kuuvan kirjoittamat ikivihreät soivat edelleen. Lauluntekijää muistelevat kirjassa kymmenet ystävät ja musiikkialan yhteistyökumppanit. Kuuvan omat ajatukset urastaan ja elämästään kulkevat mukana vanhojen haastattelujen avulla.

ISBN 9789528001102

78.993